

SCRISOARE DESCHISA ADRESATA FRATELUI IOSIF ȚON

CINE ESTI DUMNEATA, FRATE IOSIF ȚON?

Moto I (Deși din Dumnezeu sîntem coborîtori)
 "Cu-o moarte toți sîntem datori
 Tot una e dac-ai murit
 Flăcău ori moș îngîrbovit
 Dar nu-i tot una leu să mori
Ori cîine-nlănțuit ...

- George Coșbuc -

Moto II "Vai! Cum s-a înegrit aurul și cum s-a
 schimbat aurul cel curat ...

- Plîngerile lui Ierem
 4:1 -

Moto III 2 Petru 2:22.

Recent, într-o declarație difuzată în țară și în străinătate, pastorul baptist Iosif Țon, unul din cei mai buni predicatori din România, își definește poziția în cadrul Uniunii Baptiste și desfide pe cei care ar fi în stare să-i arate că vreodată a fost altceva decît acum, invitîndu-i s-o facă dacă sînt în stare.*

Răspund acestei invitații. Cînd eram în țară, Iosif Țon, în prezența unor pastori din București, m-a rugat să tac fiindcă altfel îi distrug cariera de predicator.

Elementele esențiale ale scrisorii de față le-am discutat personal cu Iosif Țon în prezența unor frați care mi-au cerut insistent și ei să nu-l demasc, deoarece altfel ar putea fi o pricină de poticnire pentru mulți care încă se încred în el.

Declarația lui Iosif Țon este însă atît de revoltătoare încît - apostol de-ar fi - trebuie să fie demascat "căci este într-adevăr de osîndit" (Galateni 2:11). Si așa cum arată textul Scripturii, nici apostolii nu au fost scutiți de muștrare publică atunci cînd au păcătuit.

Citesc și recitesc declarația d-tale frate Iosif, și sînt uluit.

Ce vrei, de fapt, d-ta? Cine ești, de fapt, d-ta? Hai să parcurgem împreună declarația d-tale și să încercăm să aflăm se se întîmplă cu d-ta. Cred că în România nimeni nu te cunoaște atît de bine ca mine și cred că puțini te-au iubit și te-au sprijinit atît de mult.

Mai întîi, să observăm că treci prea ușor peste trecutul d-tale. Ne spui că ești un păcătos iertat, că ai beneficiat de mult har, că ai obținut o diplomă de profesor la Cluj, că ai doi ani de Seminar - dec_e numai doi? - că apoi ai studiat teologia în Anglia, la Oxford - dar cum ai ajuns acolo? - că ai refuzat oferta de a rupe relațiile cu țara și de a lupta împotriva comunismului și că ai ales alternativa de a-L aduce pe Hristos în comunism.

Nimeni nu ar avea dreptul să-ți răscolească trecutul, dacă în prezent ai fi un om corect, cu teamă de Dumnezeu și cu rușine de oameni.

Dar nu ești, frate Țon, și demonstrația urmează.

Să completăm deci tabloul tinereții d-tale

În urmă cu mai bine de douăzeci de ani, s-a evidențiat în România un tânăr care promitea mult. Talentat, inteligent, plăcut, îndrăzneț, s-a împus repede. Și frații săi de credință l-au împins înainte... l-au împins atât de bine, încât tânărul nostru, încă neapăt, s-a pomenit în fundul unei prăpăstii. S-a zis că a căzut de la credință, dar se pare că el avea credința numai în cap.

S-a întâmplat însă un lucru grav, rar întâlnit. Domnul Isus spune că este cu neputință ca cineva să facă minuni în numele Său și să-L poată grăi de rău îndată după aceea (Marcu 9:39). Or, tânărul Iosif Ton nu numai că s-a apucat de o viață ușoară, ci, ca să arate că n-are nici în clin, nici în mînecă cu Răstignitul a proferat blestemății la adresa Mîntuitorului. Din care fapt rezultă că "n-a căzut" de nicăieri, pentru că n-a avut de unde să cadă. Dar a dat la iveală o latură esențială a caracterului său; de fapt, începea să arate că n-avea caracter, fapt evident astăzi pentru toată lumea.

Exemplul trist al multor "naufrațiați în ce privește credința" (1 Tim. 1:19) arată că orice "cădere" doare; cel căzut geme sub povara vinovăției sale. Tânărul nostru nu avea asemenea simțăminte... și a dus-o "bine" ani de zile. Între timp, s-a despărțit de soție, "care nu-i mai corespundea." A ajuns agentul securității - după propria sa mărturisire - și a scris o carte, prima lui carte, împotriva credinței, împotriva jertfei însingurate a Crucificatului; "fire simțitoare" avea oroare de "sînge." A scris-o însă atât de jignitor, încât autoritățile au considerat că nu e posibil să i-o publice - cel puțin pentru moment. Mai târziu, securitatea a căutat-o febril, dar, din fericire pentru d-ta frate Iosif Ton, cartea a dispărut.

După aproape zece ani, Iosif Ton se trezește; e ajutat să-și vadă păcatele și - probabil pentru prima oară - se pocăiește. Asta o cred eu; însă mulți, foarte mulți, sînt de altă părere.

După ce-și reface căminul, pleacă din țară cu pașaport în regulă, prin O. N. T., ca turist în Austria. Dar nu se mai întoarce, ci ajunge în Anglia.

Fiindcă în recenta d-tale declarație faci paradă de demnitate și corectitudine față de autoritățile de stat, eu te întreb: a fost corect să fugi din țară, cum ai făcut-o, cu intenția de a nu te mai întoarce, înșelînd vigilența celor care ți-au acordat pașaportul? Fiindcă altfel ar trebui să credem că ai fost trimis de autorități în Anglia, în vederea îndeplinirii unei anumite misiuni: unii, nu puțini, sînt tocmai de această părere.

Dar asta încă nu e totul. Iosif Ton știa bine situația reală din România comunistă; știa că foarte mulți credincioși - în special neo-protestanți - sînt persecutați. Unii abia ieșiseră din închisori, alții erau încă acolo. Avea cunoștință de imixtiunile brutale ale statului în probleme pur interne ale bisericilor și cunoștea atitudinea trădătoare a conducătorilor cultelor care făceau jocul autorităților. Și totuși... paralel cu studiile sale la Oxford, Iosif Ton colindă Anglia și face propagandă favorabilă regimului comunist din România, comparîndu-l pe cei care descriau situația reală din țară. Se manifestă din nou lipsa de caracter.

Ambasada română din Londra îl încurajează și-l susține, asigurîndu-l că se poate întoarce liniștit în țară cînd dorește. Fiindcă își cunoaște "stăpîinii" n-are curajul să vină în vacanțe acasă, ci se reîntoarce în țară abia după terminarea studiilor, plin de idei și, din păcate, plin de sine.

După lege ar fi trebuit să fie judecat. El este însă lăsat să intre în țară cu toate bagajele, sute de volume de predici care îl vor inspira în anii ce urmează. Ești tentat să crezi că-și terminase misiunea în Anglia și începuse o alta în România. Să vedem!

Cei mai mulți nu-i cunoșteau trecutul. Din cînd în cînd, în predici, Iosif Ton pomenea în lacrimi căderea sa de la credință. Predica evanghelia cu o îndrăzneală neobișnuită și era din ce în ce mai ascultat și mai iubit.

A început să scrie memorii, proteste, datorită cărora s-au obținut o serie de drepturi pierdute prin acțiunea trădătoare a conducerii Uniunii Baptiste. Două din lucrările sale "Cine își va pierde viața" și "Manifestul creștin" au fost tipărite în străinătate și răspîndite în mii de exemplare în toată țara; traduse în engleză și germană, ele circulă și astăzi în occident.

Un post de 21 de zile - numai cu apă - ne-a ținut cu respirația tăiată; era un protest împotriva abuzurilor conducerii Uniunii Baptiste și, în special, împotriva eliminării din Seminarul Teologic Baptist a doi studenți proeminenți, Ianculovici Dimitrie și Prejban Ionel, persecutați fiindcă aceștia și nu numai ei, ci întreaga serie a anului doi de studii îl cereau pe Iosif Ton ca profesor la Seminar.

A început să fie persecutat de Uniunea Baptistă și de Departamentul Cultelor. I se interzice să mai predice: dar Iosif Ton nu se supune, continuă să predice oriunde este chemat, în ciuda acestei interdicții.

Acuzat de Uniunea Baptistă, într-un document trimis Departamentului Cultelor și Federației Baptiste Europene că este dușmanul partidului și al statului, este apărut într-o scrisoare deschisă - scrisă de subsemnatul - în care se demască josnicia conducerii Uniunii Baptiste, care între timp îl demisese din funcția de păstor. Acuzațiile criminale ale Uniunii rămân fără efect.

Una din lucrările sale, "Culte neoprotestante și drepturile omului în România" - scrisă în colaborare cu subsemnatul și semnată de șase credincioși neoprotestanți, a redeschis conflictul cu securitatea, căci între timp, ca urmare a lucrărilor mai sus amintite, cu caracter protestatar și revendicativ, avuseseră loc anchete, percheziții, confiscări etc.

Documentul a avut răsunet, intrând și în mapa diplomatică a delegației americane la Conferința de la Belgrad și fiind difuzată la postul de radio "Europa Liberă."

Urmează, timp de șase săptămâni, interogatorii zilnice îndelungate, violente, din nou percheziții, confiscări etc.

Fără aprobarea Uniunii Baptiste, ci cu toată împotrivirea ei, este angajat ca pastor în biserica din Oradea.

Este greu de crezut că în această perioadă Iosif Ton juca rolul agentului dublu: pe față în slujba lui Iisus și a bisericii iar în ascuns în slujba dracului. Dacă ar fi fost așa, atunci nu ne-am putea imagina un agent mai diabolic. Să-ți plîngi păcatele în fața a mii de oameni, dar lacrimile tale să fie de fapt lacrimi de crocodil...se poate și asta, însă autorul acestor rînduri are pretenția că-l cunoaște pe Iosif Ton suficient de bine ca să respingă o asemenea ipoteză. E adevărat că din această cauză eu sînt considerat un nai. Mulți credincioși sînt de părere că d-ta, Iosif Ton, ai fost și ești un agent al securității.

Convingerea mea este că, cel puțin pînă în vara anului 1978, Iosif Ton, deși se clătina ca o trestie bătută de vînt, nu fusese încă doborât. În Anglia, din interes și din slăbiciune de caracter, a colaborat cu Ambasada Română, după părerea sa, în folosul țării. Venit în România, vrea să se reabiliteze față de sine și față de biserică și lasă să se înțeleagă că este liber de orice alte obligații.

Securitatea sesizează slăbiciunea lui de caracter... așteaptă și lucrează, cînd amenințîndu-l, cînd flatîndu-l; cînd îl înjură, cînd îl laudă; cînd îl sperie, cînd îl ademenește.

Și astfel, Iosif Ton începe un joc, jocul cu focul, jocul cu moartea, jocul cu puterile întinericului. Deoarece Evanghelia o are mai mult în cap, decît în inimă, pare un copac înalt cu rădăcini puțin adînci, vine o împrejurare cînd i se dă lovitura de grație și copacul înalt se frînge.

Căci deodată, pe nepusă masă, Iosif Ton apare ca opusul lui. Fără explicații, protestatarul numărul unu face o întoarcere de 180°. Intoarce spatele la tot ce susținuse pînă atunci și susține lucruri pe care le combătuse.

Înainte de a analiza în continuare declarația lui Iosif Ton, să reținem trei momente importante din viața acestui om, din ultimele luni ale anului 1978, care ar putea să explice subita lui transformare:

I. Perspectiva plecării cu familia în Anglia, de unde probabil, nu s-ar mai fi întors.
"Te lăsăm să pleci, i se spune la securitate, dar mai întîi împacă-te cu Uniunea Baptistă;"

Urmează oare acum plecarea în străinătate într-o nouă "misiune" ?

II. Perspectiva excluderii din activitatea pastorală, ca urmare a hotărîrii pe care, sub presiunea conducerii Uniunii, trebuia s-o ia un colectiv de pastori special convocat de Uniunea Baptistă și care avea să decidă dacă un pastor căzut de la credință mai poate fi păstor, chiar dacă se pocăiește.

III. Perspectiva iminentă a excluderii din cult, ca urmare a activității sale considerate de Uniune antistatală și calomnioasă față de autoritățile de stat și eclesiastice. Excluderea trebuia să aibă loc în 30 august, odată cu excluderea lui Pavel Nicolescu, Aurel Popescu și Vasile Talos.

Toate acestea au loc pe fondul lipsei de caracter, specifică acestui om, ros' de o

ambitie nepotolită - aceea de a fi mare, cel mai mare, singurul mare în România, nu atât într-o funcție, cât în glorie - încercînd să împace lumina cu întunericul și speriat de "cruce" cînd aceasta era gata să i se așeze pe umeri. toate acestea, la care trebuie să adăugăm și ispita unui trai mai bun - mult prea bun pentru un ucenic al Celui mai sărac dintre oameni - și poate altele pe care numai Domnul le știe - toate la un loc l-au frînt.

Si astfel, avem acum de a face cu un alt Iosif Ton, cu atât mai rău dacă cel de azi e tot cel de ieri, cum caută să ne convingă prin declarația sa.

Unii zic că acesta este cel real; celălalt ar fi fost doar o mască. Eu personal nu cred aceasta. Sînt îndurerat să asist, fără să pot ajuta, deși am încercat, la prăbușirea unui om pe care l-am iubit foarte mult. Impreună cu Pavel Nicolescu și cu alții - puțini la număr - am fost alături de el cînd cei mai mulți îl părăsiseră și el însuși a spus că fără noi ar fi fost de mult înfrînt.

La finele lui august, silită de Departamentul Cultelor să treacă la măsuri ferme, Uniunea decide, cu încălcarea Statutului și a Mărturisirii de credință, excluderea din cult a lui Pavel Nicolescu, a comitetului ALCR și a lui Aurel Popescu.

"Ce facem cu Iosif Ton?" a fost problema din după amiaza zilei de 30 sau 31 august la comitetul Uniunii.

"Se face băiat cuminte sau stă în continuare cu Aurel Popescu și Pavel Nicolescu?" iată care a fost în fond dilema care i-a stat în față lui Iosif Ton la ședința mai sus amintită.

Si așa cum Irod - fire nestatornică, soi rău de om - a cedat la cererea Salomei și l-a sacrificat pe Ioan Botezătorul, tot așa și d-ta Iosif Ton, ți-ai sacrificat prietenii adevărații tăi prieteni, dar mai ales ai sacrificat adevărul ca să supraviețuiești ca membru al cultului.

Iată ce a declarat Iosif Ton, după cîteva zile, unor frați, între care era și fratele Lauden din Chicago:

"M-am desprins de grupul extremiștilor; am trecut pe pozițiile Uniunii; a trebuit să aleg și am ales! M-am schimbat - rămîn cu Uniunea. Chiar dacă cultul s-a prostituat, el e mama mea - rămîn cu mama."

Acestei declarații verbale i-a urmat apoi declarația scrisă la care ne vom referi în continuare, intitulată: "Poziția mea în cadrul Uniunii Baptiste și cu privire la unele evenimente recente din cultul baptist."

În declarația sa, fratele Iosif Ton ne explică care trebuie să fie relațiile noastre în calitate de creștini cu statul și conducerea cultului și aplică noua sa concepție în acest domeniu la un caz concret: evenimentele din octombrie care au dus la arestarea și condamnarea a trei credincioși, foști prieteni și susținători ai lui Iosif Ton.

1. În relațiile cu statul comunist ateu:

"Eu vreau, ne spune Iosif Ton, să-l aduc pe Cristos în comunism și dacă e ceva de schimbat în comunism - (oare o fi ceva de schimbat? n. a.) atunci aceasta este schimbarea omului. Noi creștinii nu luptăm pentru drepturi, ci le cerem politicos, cu demnitate. Dacă ni se dă ce este al nostru, conform legii, mulțumim frumos, dacă nu ni se dă... să fim mulțumitori... să mulțumim din toată inima celor ce ne fac onoarea să suferim. Mai pre sus de toate cererile noastre, și pe deasupra tuturor nemulțumirilor noastre, trebuie să mulțumim țării... și să lucrăm cu toată energia pentru prosperitatea și fericirea ei. Nu e nici un compromis a sta de vorbă cu aceste autorități și a lucra cu ele." (citat prescurtat din declarația lui Iosif Ton.)

Susținerea biblică a acestei atitudini Iosif Ton o găsește în Romani 13 unde scrie că trebuie să ne supunem stăpînirilor fiindcă ele sînt rînduite de Dumnezeu.

Lăsînd la o parte utopia unei societăți comuniste creștine - nouă ni se pare că asta e tot una cu încercarea de a boteza un drac - lăsînd la o parte și afirmația aparent naivă "dacă e ceva de schimbat în comunism", parcă Iosif Ton n-ar ști că în comunism trebuie schimbat esențialul, adică concepția materialist-ateee despre lume și viață, ireconciliabilă opusă concepției creștine - lăsînd toate acestea la o parte, reținem că față de abuzurile și ilegalitățile autorităților care nu ne acordă ce e al nostru, conform legii, fratele Iosif Ton ne cere să așterem în fața asupritorilor preșuri de umilință și de mulțumire.

Dar ce ne spunea Iosif Ton pînă ieri, mai exact pînă la 31 august 1978? Să cităm cîteva paragrafe din lucrarea sa "Cine își va pierde viața":

"În ultimii ani amestecul statului în viața bisericii noastre s-a extins... decretul pentru organizarea și funcționarea cultelor care fixează ca o atribuție a Departamentului recunoașterea păstorilor și a celorlalți conducători ai bisericii încalcă unul din principiile noastre fundamentale, acela că statul nu trebuie să se amestece în viața internă a bisericii în nici un fel... sîntem de fapt în ceea ce se numește o criză legală."

Ce-i de făcut atunci cînd statul se amestecă totuși în treburile interne ale bisericilor? "Biserica are datoria sfîntă și vitală, ne spunea Iosif Ton, să-i spunem (statului) un răspicat "Nu" orice s-ar întîmpla după aceea, chiar dacă aceasta ar însemna moartea ei fizică. Statul nu poate decide cine poate și cine nu poate să ocupe funcții în conducerea Bisericii."

Așa vorbea și scria pînă ieri Iosif Ton!

Azi el ne cere să fim politicoși, să mulțumim, să mulțumim și iarăși să mulțumim! Nici urmă de protest. Acel curajos "nu" s-a înecat într-o mlaștină de mulțumiri.

Dar nu numai atît. Iosif Ton ne mai spune în lucrarea sa că la noi în țară s-a ajuns la situația că statul dictează bisericilor ce au voie și ce nu au voie să facă cu banii lor. "Poziția noastră trebuie să fie clară." Noi nu putem să acceptăm ca activitatea noastră financiară să fie dirijată de altcineva decît de biserică."

În cartea sa Iosif Ton dă și alte exemple de imixtiuni brutale ale statului în viața internă a bisericilor și stabilește principiul că dacă biserica se supune pierde autoritatea călăuzitoare a Duhului Sfînt și se prostituează "curvind cu dumnezei străini."

Dacă mai adăugăm acestor citate și următoarele extase din "Manifestul Creștin" al aceluiași Iosif Ton, atunci nu greșește cine pune întrebarea: "Cînd minte Iosif Ton azi și ieri?" Unii sînt de părere că și azi, și ieri. Noi credem că azi! Unii zic că ieri, cînd spunea adevărul, scopul lui ar fi fost să-i scoată la suprafață pe aceia pe care azi îi numește extremiști, foștii săi colaboratori și pe care azi îi lasă baltă sau, și mai rău, îi acuză.

Să cităm deci cîteva paragrafe din "Manifestul Creștin." "Concepția materialistă despre om a dus la o politică socială greșită care, în loc să aducă societății fericirea, i-a adus teroare și spaimă... oameni buni, nu înțelegeți că răspîndind ideologia materialist-atee lucrați împotriva intereselor societății pe care vreți s-o construiți? Oameni buni, opriți-vă de a mai crea oameni disperăți și lipsiți de scrupule (așa vedea Iosif Ton omul nou al societății socialiste n. a.) ...materialismul a creat în oameni un imens gol spiritual... viața materială "ca-n rai" devenind o perspectivă îndepărtată, omul a rămas totalmente gol pe din-afară și gol pe dinăuntru... locul unde socialismul a falimentat este tocmai aici în transformarea oamenilor, în producerea omului nou... toate măsurile de limitare a libertăților, de acțiune și de manifestare a bisericilor neo-protestante, toate presiunile făcute asupra credincioșilor nu au putut opri creșterea acestor culte... numai un masacru general, o nouă noapte a Sfîntului Bartolomeu ar putea să-i zdrobească, dar nu să-i desrădăcineze de aici... în socialism omul nu și-a schimbat caracterul, ci a rămas același om egoist, plin de vicii, lipsit de corectitudine, așa cum era el și în societatea capitalistă... cauza pentru care nu se realizează omul nou este ideologia materialist-atee, etc., etc."

Părerile acestea și multe altele asemenea lor arată oare că Iosif Ton manifestă o atitudine politicoasă față de autorități și față de societatea socialistă din România pe care o critică atît de violent? Astăzi el acuză pe cei care susțin, pe bună dreptate aceste idei, că fac politică. Oare de la cine au învățat să o facă?

Este evident că Iosif Ton s-a schimbat, și s-a schimbat în rău - el navighează azi în apele tulburi ale compromisului, se minte pe sine și încearcă să mintă și pe alții.

În legătură cu aceasta, Iosif Ton ne spune că "mai presus de toate cererile noastre și pe deasupra tuturor nemulțumirilor noastre, noi trebuie să mulțumim țării unde ne-a așezat Dumnezeu să locuim și să lucrăm cu toată energia noastră pentru fericirea și bunăstarea ei."

Chiar mai presus de toate? Oare nu ne învață Evanghelia că lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu au prioritate absolută? Si să fie adevărat că "nu e nici o putere care nu vine de la Dumnezeu" și că "trebuie să fim supuși oricărei stăpîniri"? Hitler, Stalin, Mao, ca să nu pomenim decît de aceștia, îndeplineau ei condițiile unei autorități puse de Dumnezeu? Au fost aceștia slujitorii lui Dumnezeu (Rom. 13:6), pentru binele nos-

sfînți? Semnele unei stăpîniri puse de Dumnezeu sînt scrise în Epistola către Romani la capitolul 13:3, 4, oare nu în lumina acestor versete trebuie înțeles Romani 13:1, 2 ?

Iată ce zice în această privință un mare teolog: "Statul ca paznic al legii drepte nu este rău. Răul se adaugă îndată și pe măsură ce statul devine un paznic autonom al unei legi nedrepte... În acest caz, orice faptă a statului care contravine dreptății intră în domeniul criticii... biserica cere statului numai ce derivă din adevărata lui ființă: să fie drept, adică să pedepsească pe cei ce fac răul, să răsplătească pe cei ce fac bine, și să nu se degradeze prin patimă sau părtinire în aplicarea legilor. Din nenorocire, păcatul își arată cea mai mare putere asupra omului luînd prilej tocmai de la funcția lui de stăpînitor. Coborîrea merge atît de departe, mai ales în zilele noastre, încît avem azi state cu totul atee. Impărățiile acestora nu mai sînt în slujba lui Dumnezeu, ci au devenit satanice stînd în slujba lui Antichrist."

"Un stat al cărei ideologie este ateismul nu poate pretinde că dispune de criterii care l-ar îndreptăți să decidă... în problemele interne ale bisericilor." (Iosif Ton, Cine își va pierde viața)

În concluzie, oricare ar fi statul în care locuim, rămîne ca principiu călăuzitor Cuvîntul Domnului Christos care zice: "Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." Dacă Cezarul ne va cere ceva care contravine legilor divine, creștinul va răspunde cu un categoric "nu" oricare ar fi c-nsecințele. Așa s-au născut martirii: ei, de care lumea nu era vrednică, au plătit cu viața sau cu pribegia devotamentului lor în slujba Domnului.

II În relațiile cu conducătorii cultului.

"Ei sînt reprezentanții noștri în fața autorităților de stat (unii zic că ei ar fi reprezentanții statului în fața bisericii!)... trebuie să arătăm foarte apăsător că în calitate de indivizi și biserici, noi nu avem dreptul de a-i judeca. Aceasta e prerogativa bisericii din care fac parte fiecare din ei, în chestiuni de morală și a Congresului Uniunii Baptiste în lucrurile privitoare la activitatea lor de conducători temporari ai noștri."

Dar ce ne facem dacă conducătorii noștri o iau razna?

"Este dreptul și datoria noastră să le spunem atunci ce gîndim. Dar trebuie s-o facem politicos, cu demnitate și cu dragoste frățească. La vremea convenită, Congresul îi va judeca și dacă vor fi găsiți cu lipsuri, îi va trage la răspundere și nu îi va mai alege pentru alt mandat iar noi vom avea alți conducători... chiar dacă nu sîntem de acord cu ei, trebuie să le acordăm cinstea convenită poziției lor."

Dar iată ce zicea Iosif Ton pînă ieri în legătură cu această problemă în lucrarea sa Punctul nostru de vedere cu privire la situația actuală din Cultul Baptist.

După ce ia atitudine față de conducătorii Uniunii că se plimbă în străinătate, în loc să rezolve problemele străinătății, Iosif Ton scrie următoarele:

- Uniunea nu respectă hotărîrile Congresului
- Uniunea a votat nestatutar bugetul
- Uniunea emite circulare nebiblice și nestatutare
- Uniunea neagă dreptul bisericii locale de a decide cine să-i slujească și încearcă să acorde păstorilor titluri și autoritate de șefi de unitate, acordîndu-li-se astfel o poziție dictatorială în biserică.
- Uniunea încearcă să transforme cultul nostru dintr-un cult democratic, într-un cult papistaș, unde soarta bisericilor se decide în vîrfurile ierarhiei ecclesiastice, ceea ce contravine statutului și mărturisirii de credință baptiste.

"Prin urmare, frați baptiști - scrie Iosif Ton - dacă vă iubiți credința... nu permiteți reprezentanților voștri din organele cultului să se atîndă de statut și de mărturisirea de credință."

Cum rămîne atunci, frate Iosif Ton, cu recenta d-tale afirmație că nu avem nici un drept să judecăm hotărîrile Uniunii? Nu tot d-ta ne-ai învățat să nu permitem organelor din conducerea cultului să se atîngă de statut și de mărturisirea de credință? De ce ne înveți astăzi să lăsăm această treabă pe seama congresului, cînd știi bine ce calități morale și spirituale are majoritatea membrilor acestui congres?

Si pentru ca lucrurile să fie deosebit de clare, Iosif Ton ne spune azi că "s-ar putea întîmpla ca noi să nu fim de acord cu modul în care se comportă conducătorii noștri și s-ar putea să fim de părere că ei și-au depășit mandatul și nu și-au îndeplinit obligațiile

Intr-o asemenea împrejurare, ce facem? Azi Iosif Ton ne spune: "Supuneți-vă și nu judecați." Răspunsul aceluiași Iosif Ton era ieri cu totul altul și noi sîntem de părere că acel răspuns era cel adevărat: "Nu numai că nu sîntem obligați să ne supunem, ci chiar avem obligația morală și divină să nu ne supunem... și să nu tăcem în fața unor astfel de hotărîri... acele hotărîri ale conducerii Uniunii care sînt contrare Bibliei sau contrare statului și mărturisirii de credință nu le vom accepta și nu le vom pune în practică... vom face cunoscut frățietății abaterile conducerii Uniunii de la principiile noastre sfinte... problema pusă în discuție este aceea a bisericii, care în crezul nostru este definită în raportul ei cu ierarhia cultică și cu statul drept autonomă și suverană. Biblia ne învață că Biserica este Trupul lui Isus Cristos și să numai El, în calitate de cap al Bisericii, are calitatea de a-i porunci acesteia în problemele ei de viață internă. A accepta în domeniul acesta o altă autoritate ar însemna o despărțire de Christos, deci o moarte sigură, căci trupul despărțit de capul său moare... Uniunea nu poate porunci și da instrucțiuni obligatorii bisericilor. Acestea sînt așadar cele două concepții care se confruntă în cultul nostru: o concepție de compromis, de jumătăți de măsură, de abandonare a autorității unice a Domnului Isus și a suferinței cu Acesta și o concepție de angajare totală cu Domnul Isus în lupta împotriva duhurilor răutății pentru mîntuirea lumii pierdute, prin mărturie deschisă, prin dragoste, prin suferință, prin jertfă. Cei ce vor să ne sperie și să ne îndepărteze de frații care au început și duc înainte lucrarea de reînnoire și de adîncire a vieții noastre spirituale - astăzi Iosif Ton îi numește pe aceștia extremiști - ne flutură mereu în față pretinsa primejdie a ruperii cultului... cine dintre noi ar avea interesul acestei ruperi? ...Cuvîntul lui Dumnezeu ne cheamă la unitate, numai că trebuie să înțelegem că unitatea aceasta nu este a noastră și că ea nu se realizează prin tîrguiești și cedări reciproce de dragul păcii" (adică exact ce încearcă Iosif Ton să realizeze astăzi).

Firește că pășind pe un astfel de drum, pe care se înscrie supunerea necondiționată față de hotărîrile Uniunii și interdicția de a-i judeca hotărîrile, Iosif Ton nu putea să nu ajungă să facă și pasul următor și anume să apere și să justifice hotărîrile Uniunii. Si nefericitul apără Uniunea în cea mai abjectă faptă a sa. Din declarația lui Iosif Ton rezultă că vinovați de cele petrecute la Caransebeș nu sînt provocatorii: Conducerea Uniunii, Miliția și Organizația locală de Partid, ci victimele, foștii prieteni și susținători ai lui Iosif Ton. Uniunea Baptistă, ne spune el, a urmărit exercitarea dreptului bisericii din Caransebeș de a se exprima liber cu privire la alegerea unui nou păstor și cu privire la comitetul ales al bisericii. Dar oare Iosif Ton nu știe că în două adunări generale biserica, după ce a ales, a confirmat comitetul ales, care comitet însă nu plăcea Uniunii, mai ales pentru faptul că îi primea în biserică să predice pe Iosif Ton, Liviu Olah, Pavel Nicolescu, Aurel Popescu, Filip Dincă, Dimitrie Ianculovici și alții?

Dacă singura dorință a Uniunii a fost aceea de a da posibilitate bisericii de la Caransebeș să se exprime liber, cum încerci să ne convingi d-ta, de ce a fost nevoie de prezența la Caransebeș a unui număr așa de mare de cadre de conducere, din comitetul Uniunii și al ~~Comunității Tinisoara~~, ca să nu mai vorbim de participarea reprezentanților Departamentului Cultelor și ai Organizației de Partid din Caransebeș? Acestea erau condițiile create pentru ca biserica să se exprime liber? Sau mai degrabă d-ta îți bați joc de cititorii declarației d-tale? Si dacă singura lor dorință a fost aceasta, de ce a fost nevoie de o nemaiauzită plîngere penală la Miliție, prin care Președintele Marș Cornel și Secretarul General Bărbăței Paul să ceară Miliției să ia măsuri împotriva reprezentanților și ai bisericii?

Referindu-ne la acțiunile brutale și ilegale ale Uniunii, d-ta ne scrii că nu e locul să discuți în declarația d-tale dacă comitetul Uniunii a avut dreptul de a proceda la excluderea membrilor comitetului ales al bisericii Caransebeș din cadrul cultului, și că de asemenea, nu e cazul și locul să discuți aici faptul că conducătorii Uniunii au trimis o plîngere penală la miliție împotriva a trei din membrii comitetului. De ce oare, frate Iosif Ton, nu analizezi cinstit tocmai aceste fapte de o gravitate excepțională, care au generat nenorocirea de la Caransebeș? De ce frate Iosif Ton? De ce? De ce foarfeci victimele provocării de la Caransebeș, insistînd asupra unor lucruri neesențiale, și treci cu vederea faptele incalificabile ale provocatorilor? Pentru că cei dintîi sînt mici, neînsemnați, pe cînd ceilalți sînt șefi, conducători? Nu-i asta lipsă de caracter și de cinste?

Si ca să te acoperi cu totul de rușine, scrii negru pe alb că datorită atitudinii întemnițaților de la Caransebeș față de conducerea Uniunii și pentru dezordinele produse d-ta nu ți-ai ridicat glasul în apărarea lor. In schimb, îți ridici glasul ca să-i aperi

pe aceia pe care pînă ieri îți declarai cei mai decăzuți cinducători din toată istoria bapțiștilor. Dacă d-ta ai fi judecat după atitudinea d-tale față de Uniune și față de dezordinele produse în Cult (după părerea Uniunii), ce pedeapsă ar trebui să capeți d-ta?

Aci ar mai fi de pus o întrebare: De ce pe ei - pe Rădoi, Cocîrțau și Prejban - Uniunea i-a dat pe mîna Miliției, și pe d-ta nu, pe d-ta care, analizat după aceleași criterii, ești de o sută de ori mai "vinovat"? De aici, unii trag concluzia că Mara, Bărbătei, Tunea et comp. pe de-o parte, și d-ta Iosif Ton pe de alta, sînteți toți marionete cu funcții bine precizate, dar distincte în slujba aceluiași stăpîn.

În numele fraților închiși și ai familiilor lor, îți cer, frate Iosif Ton, să nu te mai rogi pentru ei, că nu te ascultă nimeni! Mai bine trimite familiilor niște ajutoare, eventual întoarce-le darurile primite de la ei.

Cînd eram încă în țară, în luna noiembrie 1978 și sînd stupefiat de camelionismul d-tale decisesem să te demasc printr-o scrisoare deschisă în fața frățietății, mi-ai spus că dacă o fac vei fi compromis în fața țării, discreditat... că va trebui să te ascunzi... că vei fi zdrobit moral... că îți va trebui pentru reabilitare cinci-zece ani... că vei fi scos din lucrare. M-ai rugat să tac și tot așa m-au rugat pastorii din București. D-ta știai că, alungat de autorități, aveam să plec din țară și considerai că dincolo de granițele țării nu mă mai pot adresa fraților într-un mod eficient.

V-am ascultat și n-am scris; de data aceasta, în declarația d-tale mă inviți să-ți aduc la cunoștință inconsecvențele. Sper că am făcut-o.

Eu sînt convins, frate Iosif Ton, că trădarea d-tale - altfel nu putem numi această radicală schimbare de atitudine - a dat mîna liberă securității să acționeze. Iarăși avem în țară arestări, torturări, condamnări. D-ta, Iosif Ton, ești unul din principalii autori morali. Acum Uniunea vine după d-ta. Ești mereu în frunte, dar zornăie groaznic lanțurile cu care te-ai lăsat legat.

Dacă ai nevoie și de o mîngîiere, iată-o: Nu ești singurul care fuge la inamic. În URSS-a frînt nu demult unul din marii martiri ai credinței A. Petrov Agatov. După 20 de ani de temniță, din cauza credinței sale, Agatov, eliberat, face primul drum la denunțătorii săi, pe care îi asigură de iertarea sa și dragostea sa în Cristos. Multe din scrierile sale sînt capodopere ale literaturii universale și minunății ale gîndirii creștinești. Acum însă din nenorocire, Agatov scrie cu totul altceva în Literaturnaia Gazeta despre frații săi din temniță despre mai înainte scrisese "mă înclin pînă la pămînt în fața acestor eroi." Și ce scrie el azi? Aceiași oameni, ieri eroi ai credinței, sînt azi "o rasă diabolică, indivizi care nu au nimic comun cu creștinismul, inamici ai credinței, al căror scop este lupta armată contra splendidului regim comunist." Ceea ce înseamnă cu alte cuvinte, după psihologia sovietică, că Agatov cere condamnarea la moarte a celor pe care îi admira altădată. Este probabil că, ispitit cu mîndria din cauza calităților lui spirituale, ca și Lucifer pe vremuri, Agatov a căzut azi în mîinile diavolului sau a fost torturat în asemenea hal încît n-a mai rezistat. Lui Agatov care a suferit imens și s-au oferit probabil deliciale unei vieți comode sau a fost prins în lațul unui păcat și este șantajat. Fapt este că acum Agatov scrie împotriva fraților săi; din cauza lui, Ghinzburg - administratorul fondului de ajutorare a întemnițaților pentru credință creat de Soljenițin - a fost arestat și judecat. Agatov are o scuză: după 20 de ani de temniță s-a săturat de necazuri și a capitulat. D-ta, frate Iosif Ton, nu ai nici măcar scuza aceasta, fiindcă nu ai stat nici o zi la închisoare și ai primit numai cîteva palme de la un anchetator. Restul anchetei, cu d-ta, a cuprins nesfîrșite discuții academice; te-ai crezut un diplomat abil și ai căzut în plasa de păianjen a dușmanilor lui Isus. Dacă această nenorocire nu ar fi avut loc, eu sînt convins că securitatea, care știa că ai cuvînt greu în stărinătate, n-ar fi avut curajul să facă ceea ce face acum. Încă o dată, deci, pentru mine, și nu numai pentru mine, d-ta ești autoul moral al valului de represiune care s-a abătut în ultimele luni asupra credincioșilor din România.

Încă un cuvînt. Ultimul.

Am aflat că, după plecarea din țară a fratelui Ron Hurst, care te-a vizitat recent-prietenul și susținătorul d-tale în Anglia, ai predat Departamentului Cultelor, prin Uniune o notă de protocol - o informare scrisă cu privire la discuțiile avute.

Așa cer instrucțiunile Departamentului, pe care pînă acum, după cîte știm noi, nu le-a respectat. Dar acum ai dat primul semn de intrare în legalitate. Dacă e să fii "cinstit",

pînă la capăt, trebuie să declari tot adevărul spus pe jumătate este o minciună. Cel mai bine ar fi să imprimi discuțiile pe bandă de magnetofon, pe care s-o predai apoi Departamentului Cultelor, deci Securității Statului. Dar ca să fii corect în mod absolut, ar trebui să spui și interlocutorilor dumitale că destăinui securității discuțiile cu ei. O să le faci o bucurie nemaipomenită! Nenorocirea e că, prin gestul acesta al dumitale, dai un exemplu care va fi popularizat și generalizat: să vezi acum cum vor curge rapoartele și informările către Uniune și Departament, "oare Iosif Ton nu face la fel?". Si dacă d-ta în aceste informări știi ce trebuie să spui și ce nu trebuie să spui - deși asta nu e "corect" față de autorități care ar trebui să știe tot, după noua dumitale concepție despre supunerea despre autorități - alții vor ști ei oare să procedeze la fel? Ai deschis, frate Iosif Ton, pentru mulți oameni o largă poartă spre moarte spirituală.

Frata Ton, mi-e o milă nesfârșită de dumneata; în România mulți te plîng ca pe un mort.

Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, teme-te, căci nu iaua Domnului nu te va cruța.

Dacă nu ești un copil al lui Dumnezeu, ci tot ce ai dumneata e numai în cap, iar inima ți-e goală, atunci dragul meu, ești un păcătos pierdut care ai nevoie de pocăință și de credință.

Intoarce-te la Domnul pînă nu e prea tîrziu!

Cu durere,

Aurel Popescu

Februarie 20, 1979

General Delivery,
Scappoose, Oregon
97056, USA
(503) 543-2172